

ვისმენ დანატრულ ხმას

აღვა მწვერვალსა ხრის,
ნაზი ტარივით სწორს,
მთიდან ნიავი ჰქრის
შორს, უბოლოოდ შორს.
შევხვდით ისევე ჩვენ,
გზით მიმავალი გზად,
კვლავ მოგონებებს მფენ.
მაგრამ არ ვიცი: რადღ
მზე გიოქროვებს თმას,
ვით მონიავე რულს,
ვისმენ დანატრულ ხმას
და ვერ ვიმშვიდებ გულს.
ფრთადაღალული დღე
სცდება დასავალ ცას,
გარინდებული ტყე
ფიქრობს, არ ვიცი - რასღ
1915